

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **AGRO Zlechov, a.s.**, se sídlem Zlechov 119, zastoupený Mgr. Petrem Pařilem, advokátem se sídlem Škárova 809/16, Brno, proti žalovanému: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2017, č. j. 62 A 119/2015 – 60,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2017, č. j. 62 A 119/2015 – 60, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 14. 4. 2015, č. j. SVS/2015/027367-G, a rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 16. 1. 2015, č. j. SVS/2014/106867-Z, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Pařila, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2017, č. j. 62 A 119/2015 – 60, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 14. 4. 2015, č. j. SVS/2015/027367-G. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 16. 1. 2015, č. j. SVS/2014/106867-Z.

[2] Dle uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se měl žalobce dopustit správního deliktu dle § 72 odst. 1 písm. f) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), v relevantním znění (dále jen „veterinární zákon“). Správního deliktu se měl dopustit tím, že v kontrolovaném období od 1. 5. 2014 do 18. 9. 2014 v provozovně chovu prasat veterinárního registračního čísla X, dislokované v Tupesích, provozoval porážku prasat bez schválení a registrace orgánu veterinární správy, a to tím, že pronajímal k porážce prasat speciální porážkovou místnost, která je v jeho vlastnictví a v jeho hospodářství, tedy jako provozovatel potravinářského podniku nesplnil povinnost stanovenou v § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, tedy povinnost registrovat zařízení k porážce prasat a tuto činnost zahájit a provozovat až po této registraci. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena podle § 72 odst. 3 písm. b) veterinárního zákona pokuta ve výši 20 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Jako zásadní označil krajský soud právní otázku, zda činnost spočívající v provozování porážky prasat ve speciální porážkové místnosti, která byla ve vlastnictví žalobce a kterou žalobce pronajímal třetím subjektům (fyzickým osobám), byla přičitatelná žalobci coby podnikající právnické osobě specializující se mimo jiné na zemědělství a prodej nezpracovaných zemědělských výrobků, neboť povinnost ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona nemohla dopadat na nájemce místnosti jakožto fyzické osoby.

[4] Krajský soud zdůraznil, že veterinární zákon rozeznává pouze dva režimy porážky prasat. V případě domácí porážky dle § 21 odst. 2 veterinárního zákona je chovatelem výhradně fyzická osoba, neboť podmínka výlučné spotřeby masa a orgánů získaných z domácí porážky se vztahuje na domácnost chovatele. Smyslem je nevázat takového chovatele natolik přísnou právní úpravou jako u porážky prováděné podnikatelem, který porážkou získané živočišné produkty uvádí do oběhu ve smyslu § 20 odst. 1 a § 21 odst. 1 veterinárního zákona.

[5] Krajský soud uznal, že pouhá skutečnost, že v porážecí místnosti vlastníka je provozována porážka třetí osobou, bez dalšího nevede k závěru, že povinnosti vyplývající z provozování porážky prasat podle § 22 odst. 1 veterinárního zákona dopadají na vlastníka této zabijačkové místnosti. Projednávaný případ je však dle krajského soudu nutné odlišit od případů, v nichž je porážková místnost pronajata dlouhodobě subjektu, který její veškerý provoz zajišťuje svým jménem, jakož i od situace, kdy spotřebitel koupil prase na dokrmení a k následné porážce v hospodářství spotřebitele. V takovém případě je spotřebiteli garantovaný kontrolovaný chov do okamžiku prodeje prasete a odpovědnost za následné podmínky chovu a porážky nese spotřebitel, neboť nikdo jiný než členové jeho domácnosti nemůže být jejich porušením ohrožen.

[6] V projednávaném případě se porážková místnost nacházela v areálu hospodářství žalobce a do dispozice fyzické osoby se dostala pouze na omezenou dobu, přičemž dle dokladů se v místnosti vystřídalo v určený den i několik nájemců. Vybavení místnosti a její údržbu zajišťoval žalobce a nájemci na vybavení a údržbu místnosti neměli žádný vliv, nemohli tak garantovat povinnosti provozovatele porážkové místnosti. Krajský soud dospěl k závěru, že porážkou v předmětné místnosti docházelo k výrobě živočišných produktů ve smyslu § 3 odst. 1 písm. n) veterinárního zákona.

[7] Soud se naopak neztotožnil s námitkou žalobce, podle níž přísné podmínky veterinárního zákona na něj za dané skutkové situace dopadaly pouze do okamžiku prodeje prasete fyzické osobě. V situaci, kdy byla místnost používána několikrát do měsíce, a to v některých případech i několika nájemci denně, by dle soudu bylo proti smyslu veterinárního zákona, aby porážka prasete realizovaná v této místnosti – byť by nájemcem místnosti a vlastníkem prasete byla fyzická osoba – byla subsumována pod pojem domácí porážka ve smyslu § 21 odst. 2

pokračování

veterinárního zákona. Zabijačková místnost žalobce v krátkodobém pronájmu fyzické osoby znaky „hospodářství chovatele“ podle § 21 odst. 2 veterinárního zákona podle soudu nesplňovala a porážka prasat v zabijačkové místnosti tedy probíhala v režimu dle § 21 odst. 1 veterinárního zákona.

[8] Dle krajského soudu v projednávaném případě nebylo podstatné, zda byl zaznamenán škodlivý následek protiprávního jednání žalobce na lidské zdraví, neboť cílem státní regulace potravinářství prostřednictvím veterinárního zákona je minimalizace rizika škodlivého následku na lidské zdraví, zajištění bezpečnosti, kvality a užitečnosti potravin. Na základě podmínek pronájmu – střídání nájemců a jejich malý vliv na stav místnosti – bylo dle krajského soudu nutné na provoz porážkové místnosti aplikovat přísné podmínky veterinárního zákona. Žalobce navíc dle soudu provozoval porážkovou místnost (včetně pronájmu nádob k naložení prasat) za účelem zisku, tedy jako podnikatel. Dle krajského soudu na něj tedy dopadala registrační povinnost dle § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona. Skutečnost, že žalobce tuto činnost formálně nedeklaroval jako předmět podnikání, nemá dle krajského soudu na posouzení případu vliv.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že způsob porážky v jím vlastněné porážkové místnosti skutkově i právně, materiálně i formálně, naplňuje znaky domácí porážky ve smyslu § 21 odst. 2 veterinárního zákona, ačkoliv k čistotě porážkové místnosti přispívá stěžovatel. V řízení nebylo sporu o tom, že ve smyslu § 21 odst. 2 veterinárního zákona jsou porážena jateční zvířata, jejichž majitelem je nájemce porážkové místnosti, a maso a orgány byly určeny pouze pro spotřebu v domácnosti chovatele.

[11] Sporným bodem zde dle stěžovatele zůstává podmínka porážky v hospodářství chovatele. Dle stěžovatele je porážková místnost v hospodářství chovatele, neboť uspořádání vztahů v projednávaném případě naplňuje definici hospodářství dle § 3 odst. 1 písm. b) veterinárního zákona i chovatele dle § 3 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Podle stěžovatele neexistuje důvod, proč by porážková místnost neměla patřit do hospodářství chovatele - fyzické osoby jen proto, že se nachází v areálu jiného chovatele, či že by případně nemohla být součástí více hospodářství najednou.

[12] Stěžovatel je přesvědčen, že předmětná místnost jakožto hospodářství je pro účely porážky prasete a zacházení s výslednými živočišnými produkty přičitatelná jen a pouze nájemci jakožto chovateli. Stěžovatel je jako vlastník místnosti nájemcem vyloučen z jejího užívání po dobu porážky. Nájemce je vlastníkem poráženého zvířete, celou porážku i zacházení s jejími produkty a následnou konzumaci provádí výlučně sám na svoji odpovědnost rovněž s vyloučením stěžovatele. Dle stěžovatele je přezkoumávaná situace shodná s postupem při domácí porážce. Na přičitatelnosti nájemci nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel zajišťuje hygienu v době, kdy místnost není pronajata, neboť se stará o svůj majetek. Krajský soud ani žalovaný přitom dle stěžovatele neuvedli, zda a z čeho vyvozují povinnost stěžovatele provádět úklid a jiné úkony, z čehož má vyplývat přičitatelnost místnosti stěžovateli i v okamžiku porážky nájemcem. Takovou povinnost dle něj má z povahy věci nájemce, který místnost před i po porážce zkontroluje a uklidí a hlídá hygienický standard v době porážky.

[13] Úklid prováděný stěžovatelem jde pouze nad rámec jeho povinností. Stěžovatel považoval za nepřijatelný závěr, podle něhož pokud pronajímatel vůbec nezajišťuje vybavení a údržbu místnosti a ponechává je na nájemcích obdobně jako při domácí porážce, je na tom ve výsledku lépe, než pronajímatel, který nadstandardně a nad rámec svých povinností zajišťuje údržbu ve prospěch nájemců. Dovedeno do důsledků, pokud by si úklid v místnosti nájemce zajistil smluvně prostřednictvím třetí osoby, podnikatele, pak by to podle závěrů krajského soudu vedlo k tomu, že by úklidová společnost měla povinnosti dle § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona. Takový následek považoval stěžovatel za absurdní.

[14] Pokud jde o kritérium vzdálenosti porážkové místnosti od obydlí chovatele, nepovažoval jej stěžovatel za relevantní, neboť by v takovém případě bylo znemožněno provádět domácí porážky např. chovatelům bydlícím v panelovém domě, kteří nemají jinou možnost, než si místnost pro porážku pronajmout. Dle stěžovatele postačí k naplnění definice součásti hospodářství chovatele pronájem místnosti. To, že se porážková místnost užívaná fyzickou osobou v postavení chovatele nachází v areálu stěžovatele, proto na posouzení věci dle stěžovatele nemůže mít vliv, naopak je směrodatné, který subjekt má v právní a faktické dispozici místnost v době porážky. Žalovaný ani soud neuvodil, v čem pronajatá porážková místnost neodpovídá součásti hospodářství chovatele.

[15] Dle stěžovatele je faktická bezprostřední vázanost porážky a z ní pocházejících živočišných produktů na konzumenta podstatou domácí porážky. Stěžovateli není znám žádný důvod, proč by nejpřísnější úpravou pro velká jatka měl být vázán podnikatel, který chovatelé k faktické domácí porážce pouze pronajal místnost, kterou si chovatel sám kontroluje a případně reklamuje hygienický stav či jej sám uvede do stavu vyhovujícího. Není tedy dle stěžovatele správný ani názor, že by jednotliví nájemci na vybavení a údržbu zabijačkové místnosti neměli žádný vliv.

[16] Stěžovatel dále zdůraznil, že neuvádí do oběhu živočišné produkty ve smyslu § 20 odst. 1 veterinárního zákona, neboť místnost je používána pro porážku za účelem konzumace pouze v rámci domácnosti nájemce a prase je ve vlastnictví nájemce. Stěžovatel sám se nakládání s živočišnými produkty vůbec nevěnuje, jak vyplývá ze správního spisu. Krajský soud sám dle stěžovatele také odmítl, že by posuzovaná situace spadala pod porážku dle § 21 odst. 1 veterinárního zákona, neboť ji soud spojuje s podmínkami § 20 odst. 1 veterinárního zákona.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[20] V předmětné věci se měl stěžovatel dopustit správního deliktu dle § 72 odst. 1 písm. f) veterinárního zákona. Dle tohoto ustanovení, v relevantním znění, se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že „nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky na zabezpečení zdravotní nezávadnosti živočišných produktů stanovené v § 18 odst. 1, 2 a 4, § 21 odst. 14, § 22 odst. 1 písm. a) až c) a e) až j) nebo § 23 odst. 1 až 3“ veterinárního zákona. Dle žalovaného přitom stěžovatel porušil svou povinnost stanovenou v § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona. Nejvyšší správní soud proto za stěžejní považuje otázku, zda se tohoto deliktu mohl stěžovatel dopustit, resp. zda na něj dopadala povinnost dle § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, neboť právě tento závěr stěžovatel popírá.

[21] Dle uvedeného ustanovení, v relevantním znění, platilo: „Osoby, které jako podnikatelé získávají, vyrábějí, zpracovávají, ošetřují, balí, skladují, přepravují a uvádějí do oběhu živočišné produkty (dále jen „zacházejí se živočišnými produkty“) v podniku, závodě, popřípadě jiném zařízení, jež jsou pod státním veterinárním dozorem, mají v souladu s předpisy Evropské unie odpovědnost za to, aby v jednotlivých fázích potravinového řetězce nebyla ohrožena zdravotní nezávadnost živočišných produktů. Jsou povinny a) v souladu s předpisy Evropské unie požádat krajskou veterinární správu o schválení a registraci, popřípadě jen o registraci podniku, závodu, popřípadě jiného zařízení, oznámit krajské veterinární správě datum zahájení činnosti a provozovat ji až po schválení, popřípadě registraci a oznamovat krajské veterinární správě změny údajů rozhodných z hlediska schválení, popřípadě registrace. V žádosti uvedou, vedle druhů výrobních činností, které hodlají provozovat, své jméno a příjmení, popřípadě obchodní firmu, místo trvalého pobytu nebo pobytu a místo podnikání, liš-li se od místa trvalého pobytu nebo pobytu, jde-li o fyzickou osobu, obchodní firmu nebo název, sídlo, popřípadě umístění organizační složky na území České republiky, jde-li o právnickou osobu. Podmínky schválení, podmíněného schválení, pozastavení nebo odejmutí schválení jsou stanoveny předpisy Evropské unie.“

[22] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel se zabývá prodejem živých prasat a takto je také registrován veterinární správou. Dle kontrolního zjištění jsou prasata prodávána také neregistrovaným malochovatelům buď pro vlastní výkrm (v tom případě chovatel zaplatí pouze živé prase), nebo stěžovatel nabízí možnost pronájmu porážkové místnosti, kde si chovatel zakoupené prase může porazit a maso je určeno pouze k přímé spotřebě, nemůže být předmětem prodeje. V tomto případě hradí chovatel částku za prase a pronájem místnosti. Je tedy nutné v prvé řadě postavit najisto, zda činnost stěžovatele spočívající v pronájmu porážkové místnosti je podřaditelná pod pojem zacházení se živočišnými produkty, a případně následně, zda na něj dopadá povinnost registrace dle předpisů Evropské unie, na něž citované ustanovení veterinárního zákona odkazuje.

[23] Pokud jde tedy o výklad pojmu „zacházení s živočišnými produkty“ dle § 3 odst. 1 písm. n) veterinárního zákona jsou živočišnými produkty suroviny živočišného původu, a to všechny části těl zvířat, zejména maso, vnitřnosti, tuky, kůže, kosti, krev, žlázy s vnitřní sekrecí, rohy, parohy, paznehty, kopyta, vlna, srst, peří, také mléko, vejce, med a včelí vosk, jakož i výrobky z těchto surovin, které jsou určeny k výživě lidí a zvířat. Pod tuto definici však nespádají živá zvířata.

[24] Zacházením s těmito produkty pak je dle § 22 odst. 1 veterinárního zákona taxativní výčet činností zahrnující získávání, výrobu, zpracovávání, ošetřování, balení, skladování, přepravu a uvádění do oběhu těchto produktů. Dle § 3 odst. 1 písm. aa) veterinárního zákona je pak uváděním do oběhu nabízení k prodeji, prodej nebo jiná forma nabídky ke spotřebě, včetně skladování a přepravy pro potřeby prodeje nebo jiné nabídky ke spotřebě.

[25] Vztaženo na posuzovaný případ je nepochybné, že v porážkové místnosti dochází k získávání, zpracovávání a skladování částí těl zvířat, která jsou zde porážena, jedná se tedy o nakládání se živočišnými produkty. Zatímco však stěžovatel sám nakládá s živými zvířaty, která nájemcům prodává, nakládání s živočišnými produkty neprovádí stěžovatel, ale nájemce

porážkové místnosti. Ani jeden ze subjektů neuvádí živočišné produkty do oběhu, neboť stěžovatel do oběhu uvádí živá zvířata a nájemce využívá živočišné produkty získané porážkou pouze pro vlastní potřebu. Tato skutečnost však není relevantní, neboť pro nakládání s živočišnými produkty postačí jakákoliv ze zmiňovaných forem manipulace s nimi, která nemusí nutně vyústit v jejich uvedení do oběhu.

[26] Zde je nutné podotknout, že na subjekt povinnosti dle § 22 odst. 1 veterinárního zákona dopadají pouze v případě, že k nakládání s živočišnými produkty dochází v rámci jeho činnosti jako podnikatele. Vyloučeny jsou proto všechny případy, kdy k nakládání s živočišnými produkty dochází pro vlastní potřebu. Jak konstatoval již krajský soud, ani stěžovatel, ani žalovaný netvrdí, že by fyzické osoby, které si od stěžovatele zakoupily prase a pronajaly porážkovou místnost, vystupovaly jako podnikatelé.

[27] Otázka, zda v porážkové místnosti mohla probíhat domácí porážka ve smyslu § 21 odst. 2 veterinárního zákona je přitom pro projednávanou věc vedlejší. Institut domácí porážky pouze vymezuje situace, v nichž není nutné zvíře porážet na jatkách, pro nyní posuzovanou věc, tedy pro otázku, zda se stěžovatel dopustil správního deliktu dle § 72 odst. 1 písm. f) veterinárního zákona, je však rozhodující, zda stěžovateli v souvislosti s pronajímáním porážkové místnosti skutečně svědčila povinnost registrace dle § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, zda tedy tímto způsobem jako podnikatel nakládal se živočišnými produkty. Stěžovatel nebyl shledán vinným ze správního deliktu, jenž by spočíval v porážení jatečných zvířat mimo jatka, ale jeho protiprávní jednání mělo spočívat právě v opomenutí registrovat zařízení, v němž se nakládá se živočišnými produkty. Není tedy ani zapotřebí zabývat se otázkou, zda porážková místnost spadá v době porážky prasete nájemcem do jeho hospodářství, či do hospodářství stěžovatele.

[28] Jak uvedl již krajský soud, pouhé vlastnictví místnosti, ve které je provozována porážka třetí osobou, bez dalšího nevede k závěru, že povinnost vyplývající z § 22 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona dopadá na vlastníka porážkové místnosti. Z již uvedeného naopak vyplývá, že pokud by nájemce prováděl zpracování živočišných produktů jako podnikatel, dopadala by registrační povinnost na něj, o tento případ však v projednávané věci nejde. Krajský soud následně dovodil, že pokud uvedená povinnost na nájemce nedopadá, může být nakládání s živočišnými produkty přičitatelné pronajímateli porážkové místnosti, který má potom i povinnost registrace. Krajský soud k tomuto závěru dospěl s přihlédnutím ke skutečnosti, že vybavení porážkové místnosti a její údržbu zajišťoval stěžovatel, místnost byla pronajímána několik dnů v měsíci více nájemcům po sobě, a dále k tomu, že smyslem veterinárního zákona je regulace potravinářství tak, aby byla zajištěna bezpečnost, kvalita a užitečnost potravin.

[29] Nejvyšší správní soud se však se závěrem krajského soudu nemůže ztotožnit. Jakkoliv lze přisvědčit krajskému soudu, pokud jde o cíle veřejnoprávní regulace v oblasti veterinární hygieny, nelze extenzivním výkladem veterinárního zákona, resp. takovým výkladem, který za zákonodárce domýšlí, co v zákoně uvedeno není, dojít až k popření základních ústavních principů, pode nichž každý jednotlivec může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR), přičemž povinnosti mohou být jednotlivcům ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny). Tyto principy jsou dále zesíleny pro oblast správního trestání, kde musí beze zbytku platit zásada *nullum crimen, nulla poena sine lege* (čl. 39 Listiny, čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

[30] Stěžovatel v daném případě nakládá s živými zvířaty a pro tuto činnost je také registrován. Pronájem porážkové místnosti a udržování hygienicky nezávadných podmínek pro její užívání nelze samo o sobě považovat za nakládání s živočišnými produkty ve smyslu § 22 odst. 1 veterinárního zákona. V tomto smyslu lze přisvědčit stěžovateli, že dovedeno do důsledků

pokračování

by takovou registrační povinnost měl každý majitel objektu, kde se nachází zařízení pro nakládání s živočišnými produkty, ačkoliv on sám nemůže za činnost nájemce v něm nést odpovědnost; takový výklad zákona nemůže ve světle uvedených ústavních principů obstát. Pro přenos povinnosti registrace, resp. přičitatelnost jednání nájemce nakládajícího s živočišnými produkty stěžovateli neexistuje dle Nejvyššího správního soudu ve veterinárním zákoně jakýkoliv podklad. Stěžovateli přitom nemůže být přičítána k tíži mezera v zákonné úpravě tím, že dojde ke zmiňovanému výkladu registrační povinnosti pronajímatele na rámec zákona. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 50/2017 – 32, publ. pod č. 3598/2017 Sb. NSS, v případě správního trestání *„existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Tato judikatura klade velký důraz na ústavnost a zákonnost nejen při ukládání trestů, ale i na samotnou kvalitu právních norem zakládajících trestní odpovědnost a na přiměřené uplatňování ústavních zásad z oblasti „velkého“ práva trestního i na oblast správního trestání. Jednou z těchto zásad je předvídatelnost trestního postihu“*.

[31] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel jako podnikatel nenakládal s živočišnými produkty ve smyslu § 22 odst. 1 veterinárního zákona, neměl u této činnosti povinnost registrace stanovenou v § 22 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, a tedy ani nemohl spáchat správní delikt dle § 72 odst. 1 písm. f) veterinárního zákona. Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je v daném ohledu důvodná.

IV.

Závěr a náklady řízení

[32] Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž budou správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

[33] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správních orgánů, rozhodl podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle které má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, má tedy vůči žalovanému právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o žalobě i o kasační stížnosti.

[34] Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. Petrem Pařilem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady stěžovatele v řízení o žalobě tak spočívají v odměně za zastupování ve výši 3 x 3100 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před krajským soudem činí částku ve výši 10 200 Kč.

[35] Dále stěžovateli přísluší vůči žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, které spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem činí částku ve výši 3400 Kč.

[36] Celkem se tedy jedná o náhradu nákladů spojených se zastoupením ve výši 13 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 2856 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Stěžovateli náleží také náhrada za zaplacené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 3000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5000 Kč. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vzal v řízení o žalobě svůj návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zpět, nelze soudní poplatek za tento návrh ve výši 1000 Kč uznat jako důvodně vynaložený náklad. Celkem tedy přiznal Nejvyšší správní soud stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce v přiměřené lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. června 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu